

Ella en het Geheim van Mistbaai

Voor Jan

Ella en het Geheim van Mistbaai

Dennis Brugman

Schrijver: Dennis Brugman
Coverontwerp: Dennis Brugman
ISBN: 9789403790244
© Dennis Brugman

naar een originele idee van Liv...

1 De overtocht

De veerboot schommelde zacht op de golven terwijl de horizon langzaam werd opgeslokt door een dikke, grijzige mist. Ella stond bij de reling en kneep haar handen om het koude metaal. De wind joeg over het water en trok aan haar jas. Ver voor hen, verborgen achter de nevel, lag hun bestemming: Mistbaai.

“Dit is zó vet,” zei Milan, die met zijn ellebogen op de rand leunde. “Een week lang op een eiland zonder ouders. Ik zweer het, dit wordt de beste vakantie ooit.”

Ella glimlachte flauwtjes, maar haar blik bleef op het water gericht. Het leek... donkerder dan normaal. Alsof er iets net onder de oppervlakte lag, wachtend.

“Nou, ik zeg: de perfecte setting voor een horrorfilm,” zei Olivia met een brede grijns. “We zijn een groep vrienden, we gaan naar een verlaten eiland, en natuurlijk is er een of andere duistere legende waar niemand over praat. Geef ons een paar dagen en de eerste persoon verdwijnt gegarandeerd.”

“Als iemand verdwijnt, gok ik op Milan,” zei Daan droog. “Die loopt gegarandeerd achter iets glimmends aan en komt nooit meer terug.”

Milan wierp hem een smalende blik toe. “Dank je, Daan. Echt.”

Tess, die haar handen diep in haar zakken had gestoken, schudde haar hoofd. “Jullie overdrijven.

Waarschijnlijk is het gewoon een eiland met een paar verlaten huisjes en een heleboel meeuwen. Geen geesten. Geen mysterieuze verdwijningen.”

“Niet alles hoeft bovennatuurlijk te zijn om eng te zijn,” mompelde Ella.

De anderen keken haar vragend aan, maar voordat ze iets konden zeggen, klonk er het zware schrapen van laarzen over het dek. De kapitein van de veerboot—een oudere man met een verweerd gezicht en een ruwe baard—liep langzaam hun kant op. Hij had iets rustigs over zich, iets wat maakte dat Ella onbewust haar rug rechtte.

“Jullie zijn de groep die in het strandhuis verblijft?” vroeg hij. Zijn stem was laag en rokerig, alsof hij al zijn hele leven de zee had ingeademd.

“Dat klopt,” zei Milan, die zich weer oprichtte. “We zijn hier een week. Even ontsnappen aan de bewoonde wereld, weet je wel.”

De kapitein snoof en keek over het water. “Ontsnappen, ja...” Hij schudde zijn hoofd. “Dat zeggen er wel meer.”

Een ongemakkelijke stilte viel.

“Wat bedoelt u daarmee?” vroeg Olivia nieuwsgierig.

De kapitein nam een hijs van zijn pijp en blies langzaam een rookwolk de mist in. “Er is iets met dit eiland,” zei hij uiteindelijk. “Altijd al geweest. Jaren geleden woonden hier vissers.

Daarna onderzoekers. En later toeristen zoals jullie. Maar ze bleven nooit lang.”

Tess trok haar wenkbrauw op. “Waarom niet?”

Hij keek haar recht aan met ijsblauwe ogen. “Omdat sommige mensen verdwijnen. Zonder een spoor achter te laten.”

Milan lachte ongemakkelijk. “Bedoelt u dat letterlijk? Of is dit gewoon een sterk verhaal om ons bang te maken?”

De kapitein antwoordde niet meteen. Hij liet de stilte even hangen voordat hij zei: “Blijf uit de buurt van de ruïnes aan de noordkant. Niet iedereen die daarheen gaat, komt terug.”

Een rilling liep over Ella's rug.

“Oké, dat is creepy,” mompelde Olivia. “Maar wacht—ruïnes? Dat stond niet in de reisbrochure.”

“En we zouden ze *niet* moeten bezoeken?” vroeg Milan, nu juist geïnteresseerd. “Waarom precies?”

De kapitein haalde zijn schouders op. “Jullie doen ermee wat je wilt.” Toen klopte hij op de reling en draaide zich om. “We zijn er over een kwartier. Geniet van jullie verblijf.”

Ze keken hem na terwijl hij terugliep naar de stuurhut.

“Nou, dat is een manier om ons welkom te heten,” zei Tess. “Hij had net zo goed kunnen zeggen: ‘Geniet van je vakantie, als je het overleeft’.”

“Hij probeerde ons gewoon op te fokken,” zei Daan. “Mensen op dit soort eilanden vinden het altijd leuk om toeristen bang te maken.”

“Of... er is écht iets vreemds aan de hand,” zei Ella zacht.

Iedereen keek haar even aan, maar voordat iemand kon reageren, klonk er een doffe dreun onder hun voeten. De motoren van de veerboot vertraagden, en het schommelen van het schip werd minder.

“Daar is het,” zei Olivia, wijzend.

De mist trok langzaam open en onthulde het eiland. Mistbaai.

Vanuit de verte zag het er prachtig uit—ruige kliffen die uit de zee staken, een dicht bos van dennenbomen die als een donkere vlek tegen de horizon afstaken. Verderop lag een klein zandstrand met een houten aanlegsteiger.

Maar het voelde... stil. Té stil.

Geen vogels, geen bewegende schaduwen. Alsof het eiland zijn adem inhield.

“Nou,” zei Milan, “ziet er prima uit.”